

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 25Co/30/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317213311  
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317213311.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a sudcov: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřeží 8A, IČO: 50 094 297, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřeží 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: Y. J., nar. XX.XX.XXXX, adresa J., Sv. E. XXX, o zaplatenie 1.880,80 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 35Csp/178/2017-67 zo dňa 28.2.2018 - v zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania, takto

### rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvou výrokovou vetou uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 423,16 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 423,16 Eur od 1.6.2017 do zaplatenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 50,-Eur pod hrozbou straty výhody zo splátok, kedy prvá splátka je splatná do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia a každá nasledujúca vždy do 15. dňa toho ktorého kalendárneho mesiaca až do úplného zaplatenia dlhu. Druhou výrokovou vetou vo zvyšnej časti žalobu zamietol a posledným výrokom žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1, 2 a 6, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch..., ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie vychádzal z vykonaného dokazovania, ktorým bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 2.000,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 72 mesačných splátkach po 60,27 Eur. Súd dospel k záveru, že zmluvný vzťah medzi účastníkmi treba definovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľskú zmluvu. Na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy založený úverovou zmluvou zo dňa 15.10.2012 súd posudzoval podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Ide o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára i úverové podmienky mal žalobca už pripravené a dopisovali sa do nej iba

konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného pričom tento obsah zmluvy i úverových podmienok nemohol ovplyvniť ani neovplyvniť.

4. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že žalovaná od právneho predchodcu žalobcu ako úver vyčerpala sumu 2.000,- Eur a v splátkach uhradila celkovo sumu 1.576,84 Eur. Žalovaná sa pre nesplácanie úveru riadne a včas dostala do omeškania. Z obsahu úverovej zmluvy mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ určil výšku mesačnej splátky len jednou sumou 60,27 Eur bez jasnej a určitej špecifikácie, aká suma z toho pripadá na istinu, na úroky a iné poplatky v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a to základné náležitosti zmluvy stanovené v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok: istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru, nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Navyše pokiaľ ide údaj o celkovej čiastke úveru, nie je zrejmé, akým spôsobom bola táto suma stanovená, keďže v zmluve uvedená celková výška nákladov 1.772,05 Eur spolu s vyčerpaným úverom 2.000,- Eur, teda spolu 3.772,05 Eur nezodpovedá násobku vyčíslenej mesačnej splátky s počtom splátok ( $60,27 \text{ Eur} \times 72 = 4.339,44 \text{ Eur}$ ) a nie je zrejmé z akých údajov žalobca pri jej výpočte vychádzal. Žalobca tieto skutočnosti neobjasnil ani na základe výzvy súdu. Právnou normou vyžadované obligatórne splnenie týchto náležitostí je motivované osobitným cieľom zákonodarcu, vyplývajúcim z pozitívneho záväzku štátu v oblasti ochrany spotrebiteľa, a to zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií pre rozhodnutie o ne/uzavretí zmluvného záväzku. Záujemca o úverový produkt musí byť správne a zrozumiteľne informovaný, z čoho pozostáva splátka a aká je celková čiastka na zaplatenie, keďže táto informácia ho môže zásadne ovplyvniť pri voľbe, či zmluvu uzatvorí alebo nie. Nakoľko v zmluve neboli splnené základné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. j), k) zákona č. 129/2010 Z. z., je potrebné považovať úver za bezúročný podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z..

5. Následne prvoinštančný súd konštatoval, že nakoľko sa úver spovažuje za bezúročný a bez poplatkov, vzniká žalovanej povinnosť vrátiť len poskytnutý úver. Žalovaná preukázateľne uhradila na splatenie úveru vo výške 2.000,- Eur sumu 1.576,84 Eur ako to vyplýva z aktuálneho stavu úveru predloženého žalobcom. Jej dlh voči žalobcovi tak predstavuje sumu 423,16 Eur a v tejto časti súd považuje návrh za dôvodný. Nakoľko sa so zvyškom úveru dostala do omeškania, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu ku dňu 27.10.2014 zosplatnil celý úver a vyzval ju na jeho zaplatenie v celosti, súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 423,16 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 5,15 % ročne z dlžnej sumy 423,16 Eur od 1.6.2017 (od tohto dňa si žalobca v zmysle žalobného petitu nárok na úroky z omeškania uplatnil) do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalovanej istiny s príslušenstvom súd žalobu zamietol.

6. Nakoľko žalovaná požiadala, aby jej bolo povolené zaplatiť uplatnenú pohľadávku žalobcu v splátkach, súd prvej inštancie následne posúdil takýto jej návrh a pri rozhodovaní zohľadnil výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného ako aj v konaní prejavenu snahu o splnenie záväzku a možnosti žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, ako aj skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom stanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v prejednávanej veci, vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš zaťažujúce. Žalovaná súdu predložila rozhodnutie Sociálnej poisťovne o znížení invalidného dôchodku od 8.11.2015 na sumu 127,90 Eur mesačne, oznámenie o zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 21.11.2017 do 9.1.2018, zdokladovala zdravotný stav na základe prepúšťacej správy. Súd dospel k záveru, že splátky vo výške 50,- Eur mesačne sú primerané možnostiam a schopnostiam žalovanej predmetný dlh riadne a včas uhradiť. Žalovaná je od januára 2018 zamestnaná príjmom okolo 420,- Eur, súd však musel prihliadať na skutočnosť, že má zvýšené výdavky spojené so zdravotným stavom vo výške okolo 55,- Eur mesačne a zároveň uhrádza náklady na vedenie svojej domácnosti. Súd rozhodoval s prihliadnutím na zachovanie schopnosti žalovanej uspokojovať jej základné životné potreby a náklady spojené s jej domácnosťou. Pre poriadok je pravdaže potrebné uviesť, že v prípade, že žalovaný čo i len jednu splátku neuhradí riadne a včas, neuhradením tejto splátky sa stane splatný celý dlh naraz.

7. Pokiaľ ide o rozhodovanie o náhrade trov konania podľa prvoinštančného súdu Celková výška uplatneného nároku bola 1.880,80 Eur. Žalobca bol úspešný v časti uplatnenej istiny 423,16 Eur (22%) a žalovaná vo zvyšnej časti (78%), na základe čoho žalovanej vzniklo právo na pomernú náhradu trov

konania v rozsahu 56%. Nakoľko však žalovanej doposiaľ žiadne trovy nevznikli, súd jej ich náhradu nepriznal.

8. Proti tomuto rozsudku výlučne v rozsahu zamietajúcej časti a náhrady trov, podal žalobca prostredníctvom právneho zastúpenia odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd podľa § 389 CSP <. zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie, resp. aby rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP <. zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie v plnom rozsahu a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Ako odvolacie dôvody uviedol, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP <.), vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP <F. a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP).

9. Odvolateľ vo svojom odvolaní poukázal na potrebu kvalifikácie tzv. priemerného spotrebiteľa pri hodnotení zmluvy z hľadiska jeho zodpovednosti. Podľa európskeho práva by sa malo na priemerného spotrebiteľa nazerať ako na schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar kupuje. Poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 12.01.2006 sp. zn. C-361/04 vo veci Claude Ruiz – „Picasso“. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je podľa odvolateľa písomne vyjadrená v bode 3.1. zmluvy o úvere rovnakým písmom ako jej ostatný text. Do celkových nákladov právny predchodca žalobcu nezapočítal poplatky spojené s poistením úveru, nakoľko poistenie nebolo podmienené uzatvorením poistenia schopnosti splácať úver. Poistenie bolo žalovanému poskytnuté vyslovene na jeho žiadosť. Požiadavka, aby úverová zmluva obsahovala rozklad jednotlivej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky nie je v súlade s požiadavkami Smernice 2008/48/ES. Z uvedeného tak vyplýva, že ani sankcia v podobe toho, že úver je poskytnutý bez úroku a poplatkov, ak neobsahuje rozklad jednotlivej splátky v členení na istinu, úrok a poplatky, nie je primeraná. Poukázal pritom na dôvodovú správu k ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. <., ktorý nahradil zákon č. 258/2001 <. Z. z. V zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. <. sa ust. § 9 ods. 2 písm. k) aplikuje len v prípade, že obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj amortizácia istiny, pričom v takom prípade sa zákazníkovi v zmysle § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z. <. poskytuje amortizačná tabuľka. V danom prípade nebola dohodnutá amortizácia istiny úveru a z tohto dôvodu sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. <. dá vyhovieť jedine nasledovným spôsobom, ktorý považuje žalovaný za postačujúci. Zmluva o úvere obsahuje požadované náležitosti, keďže sa v nej uvádza, že (i) výška úveru, (ii) úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou, (iii) výška mesačnej splátky, (iv) RPMN banky v %, (v) taktiež priemernú RPMN na trhu, (vi) celkovú výšku úveru, (vii) dátum 1. splátky, (viii) dátum nasledujúcich splátok, (ix) počet mesačných splátok, (x) dátum konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/2018/2017 <. nemožno súhlasiť ani s nutnosťou rozlíšenia splátky, pretože ohľadom tejto náležitosti je potrebné použiť eurokomformný výklad, teda výklad v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a teda podľa Súdneho dvora EÚ v známom rozsudku C-42/15. Súd pritom dáva do pozornosti aj rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-555/07 zo dňa 19.1.2010 a z neho body 48 a 51, kde sa uvádza: „Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom únie vyplýva zo systému zmluvy o EÚ, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby pri výkone svojich právomocí a rozhodovaní sporu zabezpečil plnú účinnosť práva Únie (tiež rozsudok Pfeiffer C397/01). Z bodu 51 citovaného rozsudku vyplýva záver, že pri zabezpečovaní práva Únie vnútroštátny súd neuplatní žiadne ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom Únie (tiež rozsudok vo veci Mangold C-144/04 zo dňa 22.11.2005). Priemerného spotrebiteľa zaujíma predovšetkým výška úveru a suma, ktorú výsledne zaplatí, teda ľudovo povedané, o koľko preplatí jemu poskytnutý úver. Priemerný spotrebiteľ nebude skúmať každú jednu splátku samostatne, rozdelenie splátky na istinu a úroky má zmysel pre nedobromyseľného spotrebiteľa, ktorý predpokladá, že bude v omeškaní s plnením záväzku pre výpočet úroku z omeškania. Dobromyseľný spotrebiteľ predpokladá, že splní svoj záväzok v dohodnutom čase a preto pokiaľ v zmluve sú uvedené informácie o výške úveru a celkových nákladoch na úver a doba splácania úveru, vie sa edukovane rozhodnúť o tom, či zmluvu o úvere uzatvorí alebo neuzatvorí. Je teda maximálne v záujme spotrebiteľa rozhodnutie, podľa ktorého absencia rozdelenia každej splátky na istinu, úroky a poplatky nespôsobuje bezúročnosť úveru, nakoľko spotrebiteľ mal všetky potrebné informácie k uzatvoreniu zmluvy a mohol sa fundovane rozhodnúť. Žalovaný tak konal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere riadneho splácania úveru žalobcom, nakoľko sám žalovaný svoj záväzok zo Zmluvy o úvere splnil riadne (a načas). Súčasne odvolateľ poukazuje na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 <. Z. z., ktorý zo zákona č. 129/2010 <. Z. z. odstránil také znenie ust. § 9 ods. 2 písm. l), podľa ktorého Zmluva o úvere mala obsahovať výšku, počet a termíny splátok

istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, keď vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová. Sám zákonodarcu v zmysle predmetnej dôvodovej správy tak ustálil potrebu eurokonformného výkladu zákona. V zmysle predmetného Zmluva o úvere nemusela obsahovať rozdelenie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. septembra 2012, sp. zn. 17Co/151/2012 <., v ktorom sa konštatuje, že „ustanovenie v znení „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, nemožno vykladať tak, že by dodávateľ v rámci zmluvy o spotrebiteľskom úvere musel samostatne uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, samostatne výšku, počet a termíny splátok úrokov a samostatne výšku počet a termíny splátok iných poplatkov“. Rovnako aj podľa Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 13Co/111/2014 <. rozdelenie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky by malo zmysel len vtedy, ak by sa istina, úroky, alebo poplatky uvádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod. Potrebu aplikácie Smernice 2008/43/ES potvrdil aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí zo dňa 11.4.2017 sp. zn. 11Co/39/2016 <. kde dospel k nasledujúcemu záveru: „Odvolací súd so zreteľom na uvedené rozhodnutie má za to, že predmetná zmluva o úvere mala všetky náležitosti v zmysle zákona, na základe ktorých žalobkyňa mohla posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto nebolo nevyhnutné, aby jednotlivé splátky boli rozčlenené na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov.“ Do pozornosti súdu odvolateľ dal aj rozhodnutie Krajského súdu Košice v obdobnej právnej veci sp. zn. 5Co/677/2014 <..

10. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila v tom smere, že nesúhlasí s požiadavkou žalobcu, súdom priznanú sumu už riadne spláca.

11. Žalobca na to ešte písomne oznámil, že na podanom odvolaní trvá.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže je dôvodné rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdiť (§ 387 CSP).

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd dospel k správne právnemu záveru v časti, keď pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. j) a k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. ustálil, že predmetný úver je pre chýbajúcu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vyhovujúca časť rozsudku vo vyhovujúcom výroku nebola napadnutá odvolaním, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

14. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

15. Prioritne odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. - celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť... .

16. I keď v bode 2.1 zmluvy o úvere je pod tabuľkovým označením „ostatných“ údajov uvedené, že: „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom“, ktoré údaje sú z uvedeného bodu zmluvy zistiteľné (vyplývajú z uvedených „ostatných“ údajov), ale vzhľadom na to, že po spočítaní sumy uvedenej celkovej výšky nákladov 1.772,05 Eur spolu s uvedeným číselným údajom pri kolonke vyčerpaný úver 2.000,- Eur, teda spolu 3.772,05 Eur, táto suma nezodpovedá násobku uvedenej mesačnej splátky s uvedeným počtom splátok (60,27 Eur x 72), čo predstavuje sumu značne vyššiu sumu 4.339,44 Eur, ako na to správne poukázal i prvoinštančný súd, pre spotrebiteľa tak zostáva nezodpovedané, aká je potom skutočná celková čiastka, ktorú musí dodávateľovi zaplatiť, ktorý údaj v zmluve chýbať nemôže a ak sa tak stane je sankcionovaný práve bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úverovej zmluvy. Preto, pokiaľ aj je v zmluve predmetná zákonom požadovaná náležitosť uvedená spôsobom zistiteľným, dokonca i bez kalkulačky (tu jednoduchým spočítaním sumy uvedenej ako celková výška nákladov a výška úveru), ale zistený údaj je zavádzajúci (nesprávny), takýto spôsob špecifikácie predmetnej obligatórnej náležitosti zmluvy je rozporný s jej účelom a tým sa stáva nezodpovedajúcim požiadavke § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. <.. V dôsledku uvedeného je preto potrebné za správny považovať názor súdu prvej inštancie, že poskytnutý úver je pre nedostatok náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. <. bezúročný a bez poplatkov.

17. Odvolací súd v tejto súvislosti nemôže akceptovať argumentáciu žalobcu založenú na tom, že do mesačnej splátky je započítaná aj suma poistenia, ktorá sa ale do nákladov nezapočítava, keďže nešlo o poistenie povinné, tu s odkazom na § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. <.. So žalovanou bola uzatvorená štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, ktorú nemala akým spôsobom ovplyvniť. Navyše rozdiel medzi uvedenými súčtami podľa predchádzajúceho odseku je značne vysoký (567,39 Eur), z čoho je možné vyvodiť, že nepredstavuje len tvrdené dojednané poistné, inak odvolateľom nešpecifikované.

18. Odvolateľovi je ale potrebné prisvedčiť v tom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky, čo je ale v konečnom dôsledku vzhľadom na predtým uvedené záver už irelevantné, nemajúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Ďalšie odvolacie argumenty predstreté v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/ stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04 <., III. ÚS 209/04 <., II. ÚS 200/09 <. a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. S poukazom na uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny, včítane výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) s použitím ust. § 387 CSP <. potvrdil.

21. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

22. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnej žalovanej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bola žalovaná v odvolacom konaní pasívna, nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, ani nevyčíslila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

26. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

27. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu - žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

28. Odvolací súd potom hoci úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, s odkazom tiež na obdobný záver NS SR v rozhodnutí z 26. 10. 2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015.

29. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).